

SZÖLLŐSY TIBOR

Hideg van

Egyre hidegebb. Fázunk. A minap megfagyott egy fiatalember. A lakásban, az ágyában, otthon. Ivott. Hazament, nem csukta be az ablakot, úgy feküdt le. Ha becsukta volna, úgyis kihűlt volna. A lakásában épp oly hideg volt, mint kint. Ismert mesterember volt. A temetésen néhányan lézengtek: az udvaron, a koporsó körül. A temetőbe alig páran kísérték ki. Mert hideg volt aznap. De azelőtt is.

Egyre fagyosabbá lesz körülünk minden. Dideregnek a fűtőtestek, a radiátorok bordái. A Kályhák csempéinek érintése dermeszti az ujjakat. A kelő nap is kisebb lett. Fázik. Összehúzza magát. Spórolja melegét. Zsenge sugarai árván ácsorognak a város kihalt utcáin. Alig találkoznak valakivel. Azok is sietnek, rohannak. Nem mosolyognak rá, felé, egymásra.

A mosoly is fázik, lefagyott az emberek arcáról. Nem hiányolják, nem igénylik. Nem várja el, nem kell a szomszédnak, a volt barátoknak, ismerősöknek. A kollégának, a tanítónak, a főnöknek, a boltosnak, a volt osztálytársnak. Gyakoroljuk a hétrétalakzatot. Lehorgasztott fővel sietünk, ne lássuk a szembejövőt. Szempilláink ölelkeznek, óvjuk szemünket. Azok is fáznak. Nem állít meg egy „Hogy vagy?”-ra senki. Nem bánjuk, így jó. Ha meg kellene állni, még jobban fáznának. Tudja, érzi a szembejövő is. Próbálkozást sem tesz. Mi sem. Nem kell kezét fogni. Már régen nem szorítunk kezét. Csak fogunk, fogtunk. Megérintettük egymás tenyerét. Most már így sem. Mert le kellene húzni a kesztyűt. Az ujjak olyanok lettek, mint a jégcsapok. Az anya sem fogja gyermeke kezét. Az iskolai füzetekben kevesebb a betű, a szavak, a mondatok. Formátlanok, már-már olvashatatlanok. Fázik a tinta a tollakban, a kéz is, amelyik vezeti őket. Az órák is összezsugorodtak. Fáznak.

Libabőrös a beteg, az orvos, a sziké. Jégvárta van az emlékből csurranó tejben. Koppan a tányér morzsája.

A források vize dideregve fordul vissza. Befelé. Az ajkak hátat fordítanak a gondolatoknak.

Rövidebb, halkabb lett a Miatyánk.

Csendes, néma a telefon, belefagyott az üzenet.

Jégvirágosak az ablakok. Nem nézünk ki, ne lássanak be. Nem várunk vendéget, nem járunk vendégségbe. Ne kelljen ajtót nyitni. A koldulót ajtón keresztül űzzük el. Ne jöjjön be még több hideg. Nem csókolózunk, az ajkak szederjések.

Az ereken sóhajtáskor rian a vörös folyadék. Didereg a szív, ritkábban dobog.

Egyre késik a postás, majd elmarad. Kétszer már nem is csenget. Fáznak a hírek, összezsugorodnak, nem járnak messzire. Nem is várjuk azokat, ne kelljen válaszolni.

Megrövidültek fekhelyeink, ágyaink. Összegombolyodva reszketünk. Nem nyújtózkodunk.

Hibernálódtak a petesejtek, fészkeikben dideregnek.

Nem az új évet várjuk/várjuk. Csak valami újat, másat a következőkben.

„Ki hideget ad, subát is ad” – gondoljuk, reméljük. Nem fog adni. Nincs neki. Ő is fázik, egyre hidegebb van...

